

— Бай, кумче! — дигнала глава срещу слънцето и тръгнала.

Вълкът занареждал: „Лъво, лъво оченце, изцъри се оченце, отвори се оченце!“

А лиса повървѣла докато преглътне лигитѣ си, после широко отворила затвореното си око, връцнала се и радостно заподскачала около вълка.

Обезумѣлъ отъ радостъ, глупавиятъ вълчо. Захвърлил сърненцето.

— Бай, кумичке! — рекълъ той, дигналъ високо глава, опулилъ единственото си око срещу слънцето и тръгналъ.

Лиса баяла докато вълкътъ се поотдалечилъ, сетне грабнала сърненцето и бѣжъ въ гората.

А вълкътъ вървѣлъ и се заслушвалъ, кога лиса ще го повика, вървѣлъ и се заслушвалъ, докато се бухналъ въ единъ шипковъ храстъ. Нѣколко бодли се забили въ здравето му око — безъ малко да го извадятъ.

Е. Кювлиевъ.

## Дървото което жили.

Въ гр. Мадрасъ, въ градината на Обществото на селското стопанство отъ 1885 год. до 1893 год. е имало единъ екземпляръ отъ „Жилещо дърво“, получено отъ Ботаническата градина на гр. Калкута. То е било заградено съ решетка, за да предпазва посетителитѣ отъ нещастие. Ако хиляда пѣти увеличимъ болкитѣ отъ опарване съ коприва, то такава ще бѣде болката изпитана отъ допиране до „Жилещото дърво“. Но не само допирането до това дърво е опасно. Вдишването изпаренията му извикватъ силни болезнени явления.

Английскиятъ ботаникъ Гукеръ, на когото се удало безнаказано да откъсне едно клонче отъ страшното дърво, силно пострадалъ отъ отровнитѣ изпарения. Споредъ неговитѣ думи, слизеста маса текла отъ очитѣ и носѣтъ му половина день и въ такова изобилие, че билъ длъженъ презъ всичкото врѣме да стои наведенъ надъ голѣмо блюдо.

Това дърво е много разпространено въ различнитѣ части на Индия, а другъ неговъ видъ се среща въ Австралия. „Жилещото дърво“ достига височина до 20 метра.

Прев. Чикъ-Чирикъ.